

תקות מנחם

גיליון מס'
183

י"ל לקראת ש"פ ויחי - ט"ז טבת
ה' תהא שנת עליון

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לעני"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.
ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר טהרה - ד'

מחזור כ"ח שנה כ"ו

בעז"ה יום ב' פרשת שמות ח"י טבת ה' תהא שנת עליון
סיום הלכות טומאת אוכלין והתחלת הלכות כלים

כל ישראל חברים!

א. התחילו את הלכות טומאת אוכלין בפרשת ויחי ומסיימים
בפרשת שמות, ויש לקשר ההלכות לפרשיות אלו;
בהלכה האחרונה של הלכות טומאת אוכלין¹ מדובר על הפרישות,
שמשום הטומאה: "קדושה יתירה ודרך חסידות שיהיה נבדל אדם
ופורש משאר העם ולא יגע בהם ולא יאכל וישתה עמםם וכו"ו. אבל
אילמלא הטומאה, אדרבה יש אחדות בעם ישראל.
ובהלכה הקודמת² אומר הרמב"ם שע"פ הלכה מותר לטהור לאכול
יחד עם הטמא, וז"ל: "הטמא והטהור יחדיו"³, מפי השמועה למדו
שהטמא והטהור אוכלים בקערה אחת"⁴.

ובהלכה הקודמת אומר: "כל ישראל מוזהרין להיות טהורים בכל
רגל, מפני שהם נכונים להכנס במקדש ולאכול קדשים. וזה שנאמר
בתורה⁵: 'ובנבלתם לא תיגעו' ברגל בלבד⁶ וכו', אבל בשאר ימות השנה
אינו מוזהרין". ולכן ברגל התירו את טומאת עם הארץ כמו שכותב
הרמב"ם בהלכות מטמאי משכב ומושב⁷: "טומאת עם הארץ ברגל
כטהורה היא חשובה כי כל ישראל חברים הם ברגלים⁸ וכליהם כולם
ואוכליהם ומשקיהם טהורים ברגל, מפני שהכל מטהרין עצמן ועולין
לרגל, לפיכך הם נאמנים כל ימות הרגל בין על הקודש בין על
התרומה. משעבר הרגל - חוזרין לטומאתם".

היינו שעשו תקנה מיוחדת שטיהרו ברגל את טומאות עם הארץ
למרות שמיד אחרי הרגל כני"ל חוזרים לטומאתם. ובהלכה י' כותב
שהדברים שנגע בהם עם הארץ ברגל, כשעבר הרגל הם "בחזקת
טומאה שהרי נגע בהם עם הארץ [ורק בזמן הרגל הם טהורים] ואע"פ
שלא נגע בה אלא בזמן שהוא כחבר - אינה טהורה אלא בימי הרגל

בלבד", ולכן ממשיך בהלכה י"א: "אחר הרגל במוצאי יו"ט היו
מטבילין כל הכלים שהיו במקדש, מפני שנגעו בהם עמי הארץ ברגל
בשעת החג"⁹. ז. א. שעשו במיוחד תקנה לטהר ברגל את טומאת עם
הארץ ולהאמין להם כי "כל ישראל חברים". וכפי שהגמ' בחגיגה
דורשת שם את הפסוק בספר שופטים⁹: "ויאסף כל איש ישראל אל
העיר כאיש אחד חברים" ("חברים" - תרתי משמע - א. שיש להם דין
"חברים". ב. שמחוברים ומאוחדים), וע"כ יכולים לאכול כולם ביחד
ברגל גם עם עמי הארץ וע"כ כך מתחזקת הייחודות ישראל".
[ומה שבמשך השנה יש פרישות והחברים לא אוכלים יחד עם עמי
הארץ; הוא משום מעלת הטהרה, אבל כשיש אפשרות (כמו ברגל
שכולם מטהרין כמ"ש בהלכה הקודמת), משתדלים שיתחברו ויאכלו
יחד, ושרגש האחדות ישפיע להמשיך רגש זה גם במשך שאר ימות
השנה].

היינו, שבעצם היהודים מחוברים באחדות ישראל, וצריכים לאכול
ולהתוודע יחד, וכמ"ש בפרשת מקץ¹⁰: "וישתו וישכרו עמו" [ואולי
הגיע כבר הזמן שהרבנים יורידו ויבטלו ה'חרם' על מוצרים
והכשרים מקהילות מסויימות, שכיום הם כבר מיוחדים, שיוכלו
לאכול איתם ביחד...]. ורק עם גויים כתוב בפרשת מקץ¹¹: "כי לא
יוכלון המצרים לאכול את העברים לחם". ואמנם כתוב שהסיבה היא
"כי תועבה הוא למצרים", היינו כמו שרש"י כותב וכן הוא
בתרגומים; שהצאן הוא עבודה זרה של מצרים, והמצריים לא
סובלים שאוכלים זאת, אבל אפשר לומר שגם היהודים לא יכולים
לסבול ומתעבים האכילה עם הגויים המצריים. וכן מצינו שגזרו על כל
הגויים שיהיו טמאים בטומאת זיבה כדי שלא יתחברו איתם¹².
וכן אסרו חכמים את פת הגויים ובישוליהם, שלא יתחברו ויתערבו

¹ פט"ז הי"ב.

² הי"א.

³ ראה, כ"ב.

⁴ ספרי ראה, פיסקא ע"ה.

⁵ שמיני י"א ח'.

⁶ תורת כהנים שמיני פ"ד הלכה ט'.

⁷ פי"א הי"ט.

⁸ משנה חגיגה, כ"ו, א'.

⁹ כ', י"א.

¹⁰ מ"ג, ל"ב [וזה כתוב בפסוק לב, שמוה לומדים שיהודים כן אוכלים יחד
באחדות ואהבה ועל אהבת ישראל כתוב בפרק ל"ב בתניא; שזהו מצד רגש
האחדות שבלב ובהתאמה של עצם הנפש].

¹¹ מ"ג, ל"ד.

¹² הל' מטמאי משכב ומושב פ"ב הי"י.

האחדות של כלל ישראל, כנ"ל.

ישראל ערבים זה בזה!

ג. בפרשת ויגש יש עוד ענין עיקרי הקשור באהבת ואחדות ישראל; והוא דאגת וערבות יהודה לבנימין שאמר²³: "כי עבדך ערב את הנער וגו'", וזהו ע"פ מה שאמר יהודה ליעקב בפרשת מקץ²⁴: "אנכי אערבנו וגו'"; היינו שיהודה נהיה ערב ואחראי עבור בנימין. וזו הפעם הראשונה שכתובה ערבות אצל יהודים, שזה קשור לאחדות שיש בין היהודים שע"ז אומרים חז"ל²⁵: "כל ישראל ערבים זה בזה", שמלבד הכוונה מלשון **ערבות** ואחריות מבואר בחסידות²⁶ שזהו גם מלשון **מעורבים זה בזה** מצד האחדות של היהודים שהם קומה אחת **וגוף אחד**²⁷, וכמו שכל איברי הגוף קשורים זה לזה ומחזור הדם זורם ומעורב בכל חלקי הגוף וכל האברים הם חלק מגוף אחד שלם שלכן כל האברים מעורבים זה בזה, וכך גם כל היהודים. ולכן יש הערבות והאחריות ההדדית של כל יהודי לכל היהודים. ומסביר אד"ש שזהו בגלל עצם הנשמה שהיא "חלק אלוהה ממעל ממש"²⁸, דרגת היחידה ונקודת היהדות שמצד זה כולם מאוחדים²⁹ וכמו שכתוב בתניא³⁰: "שכולן מתאימות ואב א' לכולנה" כמש"כ³¹: "אתם ניצבים היום כולכם לפני הוי' אלוקים ראשיכם שבטיכם... (עד) חוטב עצים ושואב מימך" וכתב ע"ז בליקוטי תורה שעם ישראל הם באחדות גמורה "לאחדים כאחד".

"זה בזה"

פעם אחת ב"תהלוכה", דיברתי בא' מבתי הכנסת בעיר, וחזרתי מה שכתוב בחסידות הדיוק "ישראל ערבים זה בזה" ולא "זה לזה", שמוכיח שהפירוש הוא לא רק מלשון ערבות ואחריות אלא גם מלשון מעורבים זה בזה ומאוחדים. והרב של המקום ניגש אלי והראה לי שכן כתוב "זה לזה" [בא' המקומות; ב"תוכחה" עה"פ "וכשלו איש באחיו"³², אומר רש"י: "ומדרשו³³: **וכשלו איש באחיו** זה נכשל בעוונתו של זה, שכל ישראל ערבים זה לזה", א"כ כתוב "לזה" ולא "בזה", וכן בכמה מקומות? והמענה ע"ז שמאחז"ל זה כתוב בכמה מקומות ברש"י ובש"ס ובמדרשים, ובכמה מהם כתוב "זה בזה" ובכמה כתוב "זה לזה", וההוכחה של חסידות מאותם מקומות שכתוב "זה בזה" שמוכיח שהוא גם מלשון **מעורבים**] ואולי יש לזה רמז ממה שכתוב בפסוק "איש באחיו" ב' שהוא גם רמז ל' חיבור ועירוב א' בשני, אבל רש"י בחומש שכותב "פשוטו של מקרא" - הוא מלשון ערבות ואחריות, ולכן כתב ב'].

והצ"צ באוה"ת בתחילת פרשת ויגש³⁴ כותב על פסוק זה ומדבר על

²³ מ"ד, ל"ב [ל"ב - קשור באהבת ישראל].

²⁴ מ"ג, ט.

²⁵ שבועות ל"ט סע"א, סנהדרין כ"ז סע"ב. וראה סוטה ל"ז, ב ובפרש"י ותוסי שם. פרש"י סנהדרין מ"ג, ב. ד"ה עד שעברו, ועוד.

²⁶ לקו"ת בהעלותך ל"ג, ג. וראה גם שם שה"ש ל"ה, ד. לקו"ש ח"ל פרשת ויגש ע"י 219.

²⁷ ראה בירושלמי נדרים פ"ט הי"ד.

²⁸ תניא פ"ב.

²⁹ ובלשון הרגאטשובער ביצפנת פענח: "נקודה אחת".

³⁰ פרק ל"ב.

³¹ ריש פרשת ניצבים כ"ט, ט.

³² כ"ו ל"ז.

³³ ספרא סנהדרין כ"ז ב'. שבועות ל"ט א'. ילקו"ש תרע"ה.

³⁴ אוה"ת (כרך ה' תקפא, ב' ואילך).

בהם. והגמ' אומרת¹³: "גזרו על פיתן משום יינן, ועל יינן משום **בנותיהם**". והרמב"ם כותב בה' מאכלות אסורות¹⁴: "יש דברים אחרים, אסרו אותם חכמים ואע"פ שאין לאיסורם עיקר מן התורה, גזרו עליהם כדי להתרחק מן הגויים, עד שלא יתערבו בהם ישראל ויבואו לידי חתנות; ואלו הם: **אסרו לשתות עימהם**, ואפילו במקום שאין לחוש ליינן נסד¹⁵, **ואסרו לאכול פיתם או בישוליהם**¹⁶, ואפילו במקום שאין לחוש לגיעוליהם: כיצד לא ישתה אדם במסיבה של גויים ואע"פ שהוא יין מבושל שאינו נאסר, או שהיה שותה מכליו לבדו... שעיקר הגזירה שמא יסעוד אצלו".

אהבת ואחדות ישראל!

ב. ענין **האחדות ישראל** מתבטא ביותר גם בפרשת ויגש דאזלינן מינה; **א**) הגשת יהודה ליוסף היא ענין האחדות של האחים, וכמבואר באריכות בחסידות שזה מסמל גם את ייחוד הספירות שהם מבטאים; יהודה ויוסף ספירת המלכות וספירת היסוד, ש"ויגש" מורה גם על איחודם וייחודם של ספירות אלו, וגם על קירוב וסמיכת גאולה לתפילה.

וכן בהפטרות הפרשה מדובר על איחוד "עץ יהודה ועץ אפרים"¹⁷ "וקרב אותם אחד אל אחד, לך לעץ אחד, והיו לאחדים בידך"¹⁸, "ועשיתים לעץ אחד והיו אחד בידך"¹⁹! שמורה על אחדות עם ישראל וכל היהודים כנאמר שם²⁰: "ועשיתי אותם לגוי אחד בארץ בהרי ישראל, ומלך אחד יהיה לכולם למלך, ולא יהיו עוד לשני גויים, ולא יחצו עוד לשתי ממלכות עוד". ואח"כ נאמר: "ועבדי דוד מלך עליהם ורועה אחד יהיה לכולם" שזהו הייעוד של אחדות כלל ישראל לעתיד לבוא בגאולה השלימה.

וגם כללות הפרשה מדברת על הפגישה והאיחוד של יעקב והאחים וכל צאצאיו ומשפחתו עם יוסף, שכולם נפגשו יחד בארץ מצרים, שזה היה האחדות של **כל כלל ישראל** שהיו אז "שבעים נפש"²¹.

וכידוע ששבעים נפש אלו הם נשמות כלליות שכוללים ומהם באו כל כלל ישראל, כי כל הנשמות הן ניצוצות של נשמות ה"שבעים נפש" שירדו למצרים. וכידוע בענין שכל הנשמות של כלל ישראל הם ניצוצות מהשישים ריבוא של יוצאי מצרים, כך גם באופן כללי יותר כל הנשמות הם מהנשמות הכלליות של שבעים נפש יורדי מצרים.

וכמו שמבארים בענין "ישראל" - ר"ת יש שישים ריבוא אותיות לתורה", שלכל יהודי יש את האות שלו וחלקו בתורה. ובאופן כללי יותר אומרים חז"ל "שבעים פנים לתורה", היינו שלכל יהודי יש את הפן והאופן בלימוד התורה. ועד"ז כתוב בקבלה שבכל ענין בתורה יש ס' ריבוא אופנים ופשוטים, ז.א. שלכל נשמה יש את הפשט והאופן בלימוד התורה.

וגם בתחילת פרשת שמות שמדובר על ביאת כל בני ישראל למצרים שנפגשו עם יוסף ש"היה במצרים"²² ושם נהיו "שבעים נפש" - לענין

¹³ שבת י"ז, ב'.

¹⁴ פי"ז, ה"ט-י.

¹⁵ ע"ז ל"א, ב'.

¹⁶ ע"ז ל"ה, ב'.

¹⁷ יחזקאל ל"ז, ט"ז.

¹⁸ פסוק י"ז [גימטריא - טו"ב; אהבת ישראל "טוב לבריות"].

¹⁹ פסוק י"ט [ר"ת - יום טוב; שע"י האחדות נעשה יום ואור - טוב לבריות!].

²⁰ יחזקאל ל"ז, ט"ז.

²¹ מ"ו, כ"ז.

²² שמות א', ה'.

משתי ידיים, שהיד שנפגעה לא תתנקם ביד הפוגעת, שזה מוכיח שאהבת ישראל היא אחדות ישראל, שהם שתי ידיים מגוף א'. ולכן אין מקום לקפיידא כי כולנו גוף אחד אנחנו. וכנראה צריך להגיע לתלמוד ירושלמי דווקא, ששם מבואר ביתר שאת ובגלוי ענין "אהבת ישראל", שהיא אחדות ישראל!
[ואולי אחדות אמיתית יש דווקא בא", כי "אין ציבור בבבל"].

מנין ה"מבצעים"

כשייסד ותיקן אד"ש מה"מ את "עשרת המבצעים" בשנים תשל"ד-ל"ה, במשך תקופה ארוכה בכל התוועדות מנה את כל המבצעים. ופעם אמר ששואלים בשביל מה צריכים למנות ולומר ליהודים את כל ה"מבצעים", הרי אי אפשר להשפיע עליהם בפעם אחת את כולם! וע"כ ענה; זה לא ענין! אתה תזרוק לו בראש "קארענדלאק" (=גרעינים) שידע שיש 10 מבצעים, ובמשך הזמן הם "ינבטו"!

"תקות" חוט השני"

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. ברגל כל ישראל חברים. ועם הגויים לא סועדים ולא מתחברים.
- ב. בפרשת מקץ, כי לא יוכלון המצרים לאכול את העברים לחם.
- ג. בפרשת ויגש אחדות יהודה ויוסף וכל האחים ובני ישראל.
- ד. בהפטרה עץ יהודה ואפרים אחד ורועה אחד יהיה לכולם.
- ה. בפרשת ויגש ובפרשת שמות שבעים נפש באו מצרימה, שלימות אחת.
- ו. בפרשת ויגש "כי עבדך ערב את הנער" הערבות הראשונה.
- ז. "ישראל ערבין זה בזה"; ערבות ומעורבים, ומל' ערבות ומתיקות.
- ח. האספו ואגידה לכם וגו' אחרית הימים, הקבצו" ע"י האחדות מביאים ורואים אחרית הימים - קץ המשיח והגאולה השלימה!

פרק א' ליום - לחיות עם הזמן!

כמו שאנו כותבים כבר הרבה שנים ומוכיחים בעז"ה הקשר הבולט כל פעם בין ההלכה ברמב"ם (שלומדים במסלול ג' פרקים ליום) והזמן שלומדים זאת; פרשת השבוע והתאריך, הפעם נראה בעז"ה הקשר הנפלא והבולט של לימוד הרמב"ם במסלול פרק א' ליום ולתאריך; ביום א' דחנוכה ש"ק פרשת וישב כ"ה כסלו ה'תש"ע (דמסלול פ"א ליום), סיימו השנה את הלכות חנוכה! וממשיכים בספר נשים - הלכות אישות, והרי נס חנוכה ה' ע"י אישה שהייתה בנס, ולכן תיקנו שנשים מחוייבות במצות הדלקת נר חנוכה, כמו הגברים, למרות שזו מצווה שהזמן גרמא, ו"כל דתקון רבנן כעין דאורייתא תקון", כמו שאומרים חז"ל ש"אף הן היו באותו הנס". ואף בסיום של הלכות חנוכה מדובר ע"ד מעלת שלום בית, שלכן נר שבת עדיף מנר חנוכה, ואם אין לו האמצעים להשיג גם נר שבת וגם נר

ענין הערבות שבעם ישראל ומביא ע"ז מושג ממסכת עירובין. ומבאר שתקנת העירובין היתה כדי לערב את היהודים שיוכלו ללכת ולטלטל האוכל ממקום למקום, ועיי"כ יוכלו בשבת לאכול אחד אצל השני, ועיי"כ מתחזקת אהבת ואחדות ישראל, היפך מה שנאמר על מצרים "כי לא יוכלון המצרים לאכול את העברים לחם כי תועבה היא למצרים", והיפך ההלכות לא להתחבר ולאכול ולטעוד עם גויים. [ולהעיר שבאחד המחזורים למדו את הלכות עירובין בפרשת ויגש שבה נאמר ענין הערבות הראשונה].

ומכאן באים לפירוש השלישי של "ערבים זה בזה" הכתוב בחסידות; מלשון ערבות ומתיקות; שאם יש את רגש הערבות והמעורבות והאחדות בין יהודים אז נעשים ערבים ונעימים זה לזה, כמאחז"ל "שמנעימים זה לזה".

אהבת חנם

ד. את מעלת והדגשת האחדות אנו מוצאים גם בפרשת ויחי; לפני ברכת יעקב לבניו אומר להם³⁵: "האספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית הימים: הקבצו ושמעו בני יעקב". ומפרשים זאת, שאם יקיימו "האספו", ו"הקבצו" אז זוכים ל"אחרית הימים", היינו כדברי רש"י ל"קץ" ולגאולה השלימה!; היינו שע"י אחדות ואהבת בני ישראל זוכים לביאת המשיח, כי עיי"כ מבטלים את סיבת הגלות האחרונה שהיתה בגלל שנאת חנם כדברי הגמ'³⁶, ועיי"כ אחדות ישראל ואהבת חנם מביאים הגאולה והמשיח מ"יד ממי"ש נאו!

אחדות ישראל!

בקשר לענין אחדות ישראל - כגוף א', מציין אד"ש מה"מ בשיחה הנ"ל בענין הערבות עה"פ "כי עבדך ערב את הנער" בלקו"ש ח"ל פרשת ויגש שכל ישראל קומה א' כגוף א' ממש. וע"כ מציין אד"ש את הירושלמי בנדרים (פ"ט ה"ד); וענין זה מתקשר עם דברי אד"ש, שכשמנה המבצעים בתחילה ה' אומר מבצע "אהבת ישראל" ואח"כ הוסיף כל פעם "אהבת ישראל - אחדות ישראל"; היינו שלא מספיק רגש האהבה אלא צריך להיות רגש האחדות שכל ישראל גוף אחד. וע"כ אמר הרבי בשיחה בהתוועדות שיש כאלה ש"תואנה הם מבקשים", וטוענים מילא אהבת ישראל היא ע"פ התורה במצוות "ואהבת לרעך כמוך" אבל מאיפה נלקח החיוב להדגיש אחדות ישראל!; וע"כ ענה אד"ש בשיחה שזה ירושלמי מפורש! שבירושלמי בנדרים, כשרוצה להביא דוגמה בקשר לאהבת ישראל מביא כדוגמה; כשאדם חותך דבר בסכין ופגע בידו השניה האם יעלה על הדעת שיד שמאל "תתנקם" ביד ימין, ועד"ז באהבת ישראל שגם אם נפגע מהזולת לא יתנקם ויפגע בזולת כי הוא גוף א' עם הזולת. ועיינתי בפנים בירושלמי נדרים ששם מדובר שאם אדם עשה קונם את הנאתו על הזולת, ובי"ד עוזרים לו למצוא "פתח חרטה" להתיר את הנדר [כי הדבר חמור להשאיר הנדר]; כי למה אסר עליו הנאתו כי הקפיד ע"כ שפגע בו, ובי"ד מסבירים לו את חשיבות אהבת ישראל שלא יקפיד ועי"כ יהיה לו "פתח חרטה". וא' ההסברים בירושלמי:

³⁵ מ"ט, א.ב.

³⁶ יומא ט', ב' [ולהעיר שאולי זה רמז ליום ט' באב; תחילת החורבן והגלות].

חנוכה, קודם נר שבת, משום "שלום ביתו", כי "כל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם". והשנה יום הראשון של חנוכה שבו סיימו את הלכות חנוכה ה' בשבת, וע"כ מדובר בהלכה האחרונה.
וכאן עוד דוגמה (א' מהרבה) שרואים שסיום ההלכה קשור עם תוכן ההלכה הבאה, ובענייננו; בסיום ההלכה מדובר במעלת שלום בית, והספר הבא הוא ספר נשים - שמתחיל בהל' אישת.
והספר הבא הוא ספר הרביעי ברמב"ם, וקשור לספר נשים והלכות אישות, כי הדרגה הרביעית והפרצוף הרביעי הוא ספירת המלכות הקשור עם הנוקבא (כי ארבעת הפרצופים הם חכמה, ובינה, ז"א ומלכות).

מספר הספרים כמנין החדשים

ב. ורואים עוד דבר נפלא;

סיימו את ספר השלישי (זמנים), בסוף חודש השלישי (חודש כסלו), השלישי מחודש תשרי תחילת השנה, ובכל חודש הרביעי - טבת, לומדים (במסלול פרק א' ליום) את ספר הרביעי, וחודש טבת (הרביעי) קשור לנשים (מלבד הנ"ל שנוקבא - מלכות הוא הפרצוף הרביעי), חודש טבת, קשור לספירת המלכות - נשים; כי עליו כתוב בגמ' "ירח שהגוף נהנה מן הגוף" היינו גוף האישה מגוף האישה, ובפרשת בראשית כתוב על "בנות האדם" כי טבת (בכתיב חסר בלא ו'וים) הנה היינו טבת כמו טבת. ובחודש שבט - החמישי יתחילו את ספר החמישי - קדושה.

ורואים דבר נפלא! (שכתבנו ע"ז בגליונות הקודמים), שבמסלול ג' פרקים ליום למדו את ספר השביעי - זרעים (שקשור בטבע) בחודש השביעי (מניסן) - תשרי, ובחודש השמיני - חשוון, למדו את ספר השמיני - עבודה, שקשור בגילוי האלוקות שבביהמ"ק שלמעלה מהטבע - שמיני, וע"כ מדובר בספר "עבודה". ואת רוב ספר "קרבנות" - התשיעי, למדו בחודש כסלו התשיעי, ואת רוב ספר "טרה" - העשירי לומדים בחודש טבת - העשירי, ואת רוב ספר נזיקין הי"א - ילמדו בחודש הי"א - שבט, ואת רוב ספר משפטים - הי"ג - ילמדו בחודש ניסן הי"ג מניסן שעבר. ואת ספר הי"ד - שופטים יסיימו בחודש אייר - חודש הי"ד מניסן שעבר.

מתשרי עבודת בעלי תשובה

ג. וע"פ הנ"ל רואים שמסלול ג' פרקים ליום מתאים למנין החדשים מניסן, ומסלול פרק א' ליום מתאים למנין החדשים מתשרי;
ואפשר אולי לבאר זאת, ע"פ המבואר בחסידות, שמנין החדשים מניסן הוא גילוי והארה מלמעלה למטה כי ליהודים במצרים לא היו מצוות וזכויות, "ואת ערום ועריה" ואז "נגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקב"ה" - גילוי מלמעלה למטה.
משא"כ במסלול פרק א' ליום, הספרים המתאימים לפי החודשים שמתחילים מתשרי - עבודת התשובה מלמטה. ומסלול פרק א' ליום כרגיל לומדים המתחילים בעלי התשובה.

כל התורה לעשות שלום בעולם!

ד. ורואים שבמסלול פ"א, ליום בחודש השלישי, סיימו את ספר

"זמנים" הלכות חנוכה שכנ"ל מסיים את ספר השלישי שכתוב בסיום שכל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם, ואד"ש מבאר שזה מבאר את מה שמ"ת ה' בחודש השלישי, שענין התורה הוא שלום, שילוב העליונים והתחתונים. וברמב"ם מדובר על זאת בסיום ספר השלישי. וע"פ ביאור כ"ק אד"ש שענין השלישי הוא השילוב של העליונים והתחתונים, י"ל; ספר ראשון - ה"מדע", מדבר על דרגת ה"עליונים" - יסודי התורה והאמונה והמצוות הקשורות בזה.
בספר שני - "אהבה", מדובר על המצוות שעושים ב"תחתונים"; תפילין ומזוזה וציצית, העלאת המטה.
ובספר שלישי - "זמנים" - שילוב העליונים והתחתונים, שלוקחים ב"זמנים" שהוא בריאה גשמית ומשלבים אותו ומעלים אותו לקדושה ולמועדים רוחניים.

"יחי" - בהווה!

לגבי "יחי בימי" אומרים חז"ל ש"יחיה" הוא לשון צער - "וויי", כמו "יחיה בימי אחשוורוש", ועד"ז הלשון "יחי", ולכאורה "יחי" הוא דבר חיובי ומשמח!?!
ואולי אפשר לומר ההסבר; יחי הוא הווה ועתיד (הווה הנמשך, כמו ככה יעשה איוב", אבל "יחי" (בו) ההיפוך שהופך לעבר) - רק ל' עבר הוא צער ו"וויי".
ע"ד מה שאומר רש"י בתחילת הפרשה: "נסתמו עיניהם של ישראל". וכנראה זהו ההסבר למה "יחיה בימי" הוא לשון צער, כי ו' ההיפוך הופך העתיד "יחי", לעבר, ודברי התורה הם הווה הנמשך לעתיד, ואם חושבים ומרגישים שהם רק עבר, אז הוא ל' צער - וויי. וע"ד פירוש החסידות במאחז"ל "הקורא את המגילה למפרע - לא יצא"; שאם חושב שדברי התורה והמגילה הם לא הווה ונמשך אלא רק עבר - למפרע - לא יצא ידי חובת קריאת המגילה באופן של "הימים האלה נזכרים ונעשים" - גם בהווה!

הודעה

מטעמים טכניים לא התפרסם הגליון שהוכן לשבת שעברה,
ולכן בשבת זו מפורסמים 2 גליונות 182-183.

לזכות

הרץ הנימול מנחם מענדל שיחי'
נולד ביום ה' פרשת וישב כ"ג כסלו ה' תהא שנת עליון
שיגדל לחסיד ירא שמים ולמדן, חי"ל בצבא אד"ש מלך המשיח,
ויזכו הוריו להכניסו עם שאר יו"ח לתורה ולחופה ולמעשים טובים, מתוך
בריאות והרחבה אושר ושמחה והצלחה בכל העניינים בגשמיות ורוחניות
תמיד כל הימים!
ויזכו לקבל פני משיח צדקנו מי"ד ממ"ש נאו!
נדפס ע"י הוריו
הרה"ח יוסף יצחק הכהן וווגנתו איטא חוה שיחיו
כהן

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכניס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!